

Dosar nr. /2009

R O M Â N I A

**TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ**

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 505

Ședința publică din 2010

**Instanța constituită din:
PREȘEDINTE:
Grefier:**

Pe rol judecarea cauzei privind pe reclamantul MUNICIPIUL , REPRESENTAT PRIN PRIMAR și pe pârâțul M.F.P-A.N.A.F. - DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite (rejudecare dos. /2008).

La apelul nominal făcut în ședința publică, se constată lipsa părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că procedura este legal îndeplinită, fără citarea părților.

Se constată că judecarea cauzei pe fond a avut loc în ședința din data de .2010, dezbaterile și susținerile părților fiind consemnate în încheierea de la aceea dată, încheiere care face parte din prezenta sentință.

**INSTANȚA
Deliberând constată:**

I. Prin acțiunea în contencios administrativ din dosarul nr. /2008 din .2008, reclamantul MUNICIPIUL - reprezentat prin Primar, cu sediul în , nr. , județul Harghita, a chemat în judecată pârâta A.N.A.F. - DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie, nr. 20, județul Harghita, solicitând anularea Deciziei de Impunere nr. din .2008 și a Raportul de Inspecție fiscală nr. din .2008, întocmit de inspectorii fiscali din cadrul pârâtei, și pe cale de consecință, anularea obligațiilor fiscale stabilite prin aceste acte, precum și anularea Deciziei nr. din .2008 emise de pârâtă, privind soluționarea plângerii prealabile și suspendarea executării actelor administrative

atacate, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, cerere asupra căruia reclamantul nu a mai stăruit în timpul judecății.

În motivarea acțiunii reclamantul arată că, la data de .2008, data controlului fiscal, nu exista nici o obligație fiscală prevăzută în conținutul art. 77 din Legea nr. 448/2006 în sarcina autorităților administrației publice locale, astfel art. 77 alin.2 și 3 din Legea nr. 448/2006, nu putea fi folosit ca și temei legal la baza emiterii Deciziei de Impunere.

Legea nr. 210/2005 este o lege de aprobare a OG nr. 20/2005, pentru modificarea și completarea OG nr. 92/2003, privind Codul fiscal, iar după studierea atentă a acestei legi, se poate observa că în conținutul său nu există niciun fel de articol 115 alin.1 (1), astfel și acest act normativ este folosit în mod eronat ca și bază legală a deciziei de impunere.

În conținutul raportului de inspecție fiscală întocmit, este prevăzut la Cap.III – Constatări fiscale, partea Dispoziții legale încălcate, art. 42 și art. 43 din OUG nr. 102/1999, deși această ordonanță a fost abrogată expres încă de la data de 01 ianuarie 2007, prin intrarea în vigoare a Legii nr. 448/2006.

Astfel, la data efectuării inspecției fiscale (.2008), s-a folosit un act normativ, ba mai mult, a și fost prevăzut în raportul fiscal ca dispoziție legală încălcată, neobservându-se abrogarea lui expresă.

Această împrejurare este în contradicție cu toate principiile de aplicare în timp la legii civile, fiindcă, în conformitate cu prevederile art.1 din Codul civil: legea dispune numai pentru viitor; ea n-are putere retroactivă.

Prevederile OUG nr. 102/1999 (abrogată), puteau fi aplicate cu ocazia inspecției fiscale doar în cazul unei situații de ultractivitate a legii, principiul de drept pe care legiuitorul nu a înțeles să prevadă în conținutul Legii nr.448/2006, de abrogare a OUG nr. 102/1999.

Totodată, potrivit dispozițiilor alin.5 al art.78, privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap din Legea nr. 448/2006 *„Monitorizarea și controlul respectării prevederilor alin.2 și 3, se face de către Inspecția Muncii”*.

Astfel, singurul organ competent din punct de vedere al competenței materiale să exercite controlul respectării obligațiilor stabilite în conținutul alin. 2 și 3 din Legea nr. 448/2006, este Inspecția Muncii.

Această dispoziție legală este o normă specială, cu caracter derogator de la prevederile OG nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, și prin urmare are o aplicație specială.

Totodată, se mai arată că, potrivit art. 13 din OG nr.2/2001 *„Aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei”*

Pentru perioada 01.05.2003 – 31.12.2006, nu se putea stabili obligații fiscale pe baza prevederilor OUG nr. 102/1999, având în vedere faptul că acest act normativ a fost abrogat de prevederile Legii nr. 448/2006.

Sumele la care se referă Decizia de Impunere emisă, sunt prevăzute de către o lege specială, în speță Legea nr. 448/2006, care excede sfera de reglementare a Legii nr. 571/2003, privind Codul fiscal, și a OG nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală. Astfel, aceste sume nu cad sub incidența termenului de prescripție, prevăzut în conținutul art. 91, alin. 1 din OG nr. 92/2003, fiindu-i aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani.

II. Situându-se pe o poziție procesuală contradictorie, la data de .2008 pârâta a înaintat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată (filele 26-32)

În motivarea întâmpinării se arată că prin Raportul de inspecție fiscală care stă la baza deciziei de impunere contestate, organele de inspecție fiscală au constatat că Primăria Municipiului , în perioada verificată, nu a avut niciun angajat persoană cu handicap și nici nu poate dovedi că ar fi solicitat trimestrial de la AJOFM repartizarea de persoane cu handicap. În această perioadă, nu a constituit și nu a virat nici o sumă în contul vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate.

Organul de inspecție fiscală, pe perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, a calculat obligația de plată a contribuției vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, în suma totală de lei, făcând referire la dispozițiile legale, astfel: art. 42 și 43 din OUG nr. 102/1999 cu modificările și completările ulterioare, pentru perioada de până la 31.12.2006, și art. 77 alin. 3 din Legea nr. 448/2006, începând cu 01.01.2007.

Prin raportul de inspecție fiscală s-a stabilit ca pentru neachitarea la termen a obligației de vărsăminte de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, s-au calculat dobânzi în sumă de lei și majorări de întârziere în sumă de lei, în baza art. 115 alin. 1 din OG nr. 92/2003.

Pentru obligațiile suplimentare de plată constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. din .2008, s-a emis Decizia de impunere nr. din 2008, pentru suma de lei, vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate, și lei majorări de întârziere.

Pârâta arată că nu a putut fi reținut în soluționarea favorabilă a contestației motivul invocat de contestator, că la data inspecției, .2008, organul de control a folosit un act normativ abrogat, respectiv OUG nr. 102/1999 care, prin intrarea în vigoare a Legii

nr.448/2006 de la data de 01.01.2007, este abrogată expres, având în vedere că organul de inspecție fiscală a stabilit obligația de plată a contribuției vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, pe perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, perioadă în care erau aplicabile prevederile ordonanței.

Ca urmare, organele fiscale în mod legal au stabilit obligația de plată a vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, pe perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, aplicând prevederile legale în vigoare pentru fiecare perioadă, respectiv pentru perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, prevederile OUG nr. 102/1999, iar pentru perioada 01.01.2007 – 30.04.2008, prevederile Legii nr. 448 din 06.12.2006.

Se mai arată că prin republicarea Legii nr.448/2006 în MO nr. 1 din 03.01.2008, art. 77 a devenit art. 78, cu același conținut, nespecificat de organul de inspecție fiscală, fapt care nu poate să influențeze existența sau inexistența obligațiilor de plată stabilite prin decizia de impunere.

În ce privește prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații de plată, aceasta se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel [...]", având în vedere că Legea nr.448/2006 nu dispune astfel, precum și prevederile art.1 din OC nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, potrivit căroră „[...] (2) acest cod se aplică și pentru administrarea creanțelor provenind din contribuții, amenzi și alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat.

În ce privește greșelile sesizate de contestator, nespecificarea republicării legii, invocarea ca temei legal al legii de modificare și nu a legii de bază, cum ar fi Legea nr. 210/2005 în loc de OG nr. 92/2003), organul de soluționarea contestației a considerat că acestea nu pot să influențeze existența sau inexistența obligațiilor de plată stabilite prin decizia de impunere.

III. În cauză a fost administrată proba cu acte.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

IV. Prin Sentința civilă nr. 159 din 2009, Tribunalul Harghita a admis acțiunea așa cum a fost formulată, cu motivarea că inspecția a fost efectuată de organele fiscale, cu toate că nu aveau competență în acest sens.

V. Prin Decizia nr. 393/R din 2009, Curtea de Apel Târgu-Mureș a admis recursul declarat de pârâtă, a casat sentința și a trimis cauza spre rejudecare, stabilind că organele fiscale aveau competența de a efectua inspecția și că nu a intervenit prescripția dreptului de a stabili obligația de plată. Totodată, Curtea a dispus ca, în rejudecare, Tribunalul să analizeze modul de aplicare a legii de către organele

fiscale pentru perioada 01.05.2003-30.04.2008, supusă controlului, în sensul de a fi avute în vedere dispozițiile art. 42 și 43 din O.U.G. nr. 102/1999 pentru perioada 01.05.2003-31.12.2006, și dispozițiile art. 78 alin. 3 din Legea nr. 448/2006 pentru perioada 01.01.2007-30.04.2008, precum și sfera de aplicare a celor două acte normative, cu observarea faptului că autoritățile și instituțiile publice sunt cuprinse în sfera contribuabililor numai în cel de-al doilea act normativ.

Rejudecarea a fost dispusă în vederea soluționării fondului cauzei.

VI. În rejudecare, reclamantul și-a completat acțiunea, reiterând susținerea potrivit căreia competența de efectuare a controlului aparține Inspecției Muncii.

VII. Nu au fost administrate alte dovezi în rejudecare.

VIII. Rejudecând cauza, Tribunalul reține, în primul rând, că instanța de recurs a dezlegat două din problemele aflate în discuție, respectiv competența de efectuare a inspecției și prescripția dreptului de stabili obligația de plată (pct. V). Această dezlegare este obligatorie pentru Tribunal, potrivit art. 315 alin. 1 C.pr.civilă, ceea ce înseamnă că respectivele chestiuni nu mai pot fi puse în discuție.

IX. Analizând cauza sub celelalte aspecte, Tribunalul reține că, în cursul derulării raporturilor juridice dintre părți, a intervenit o succesiune de acte normative incidente, care au instituit modificări în ceea ce privește persoanele obligate la plata vărsămintelor pentru persoanele cu handicap neîncadrate. Este vorba de O.U.G. nr. 102/1999, care a prevăzut, la art. 43, că au această obligație de plată agenții economici, de Legea nr. 519/2002, de aprobare și modificare a ordonanței menționate, care a modificat articolul respectiv, prevăzând că obligația de plată le incumbă persoanelor juridice, și de Legea nr. 343/2004, în vigoare din 18.07.2004, care a modificat din nou art. 43 din ordonanță, stabilind că au obligația de plată „agenții economici, autoritățile și instituțiile publice”. Legea nr. 448/2006, care a abrogat O.U.G. nr. 102/1999, a menținut această din urmă modificare.

X. Rezultă că, în perioada 01.05.2003-18.07.2004 inclusiv, obligația de plată a aparținut agenților economici, iar mai apoi persoanelor juridice. Numai după 18.07.2004 s-a prevăzut expres că obligația le incumbă agenților economici, autorităților și instituțiilor publice, între acestea din urmă numărându-se și reclamantul. Așadar, pentru perioada 01.05.2003-18.07.2004 inclusiv, reclamantul nu datora sumele pentru care s-a stabilit obligația de plată, deoarece autoritățile și instituțiile publice au fost introduse în sfera plătitorilor numai după data de 18.07.2004, prin modificarea adusă art. 43 al O.U.G. nr. 102/1999 de Legea nr. 343/2004. În consecință, actele contestate sunt nule în parte în această măsură.

XI. Reclamantul susține fără temeii că O.U.G. nr. 102/1999 nu îi putea fi aplicabilă sub aspectul efectelor ei în timp, întrucât principiul activității legii în timp presupune că aceasta se aplică raporturilor juridice născute și finalizate cât timp s-a aflat în vigoare, or, din moment ce obligația reclamantului era cu executare succesivă, înseamnă că O.U.G. nr. 102/1999, așa cum a fost modificată de Legea nr. 343/2004, s-a aplicat raporturilor juridice dintre părți până în ziua în care a fost abrogată.

XII. În concluzie, acțiunea este întemeiată în parte, în sensul celor expuse.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul **Municipiul** , cu sediul în județul Harghita, împotriva pârâtei **Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Harghita**, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie nr. 20, județul Harghita, și, în consecință:

Anulează în parte Decizia de impunere nr. din .2008, Raportul de inspecție fiscală nr. din .2008 și Decizia nr. din .2008, emise de pârâtă, în sensul că reclamanta nu datorează vărsămintele și majorările de întârziere aferente, ce fac obiectul acestor acte, pentru perioada 01.05.2003-18.07.2004 inclusiv.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 2010.

Președinte,

ss. indescifrabilă

Grefier,

ss. indescifrabilă

Pentru conformitate,